

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

НЕДЕЛЯ МЕСОПУСТНА

ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО

А кога дойде Син Човечески в славата Си, и всички свети Ангели с Него, тогава ще седне на престола на славата Си, и ще се съберат пред Него всички народи; и ще отдели едни от други, както пастир отлъчва овци от кози; и ще постави овците от дясната Си страна, а козите - от лявата. Тогава Царят ще каже на ония, които са от дясната Му страна; дойдете вие, благословените на Отца Ми, наследете царството, приготвено вам от създание мира; защото гладен бях, и Ми дадохте да ям; жаден бях, и Ме напохте; странник бях, и Ме прибрахте; гол бях, и Ме облякохте; болен бях, и Ме посетихте; в тъмница бях, и Ме сподоихте.

Тогава праведниците ще Му отговорят и кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, и нахранихме, или жаден, и напоихме? Кога Те видяхме странник, и прибрахме, или гол, и облякохме? Кога Те видяхме болен, или в тъмница, и Те сподоихме?

А Царят ще им отговори и каже: истина ви казвам: доколкото сте сторили това на едного от тия Мои най-малки братя, Мене сте го сторили. Тогава ще каже и на ония, които са от лява страна: идете от Мене, проклетни, в огън вечний, приготвен за дявола и неговите ангели; защото гладен бях, и не Ми дадохте да ям; жаден бях, и не Ме напоихте; странник бях, и не Ме прибрахте; гол бях, и не Ме облякохте; болен и в тъмница, и не Ме сподоихте.

Тогава и те ще Му отговорят и кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница, и не Ти послужихме?

Тогава ще им отговори и каже: истина ви казвам: доколкото не сте сторили това на едного от тия най-малките, и Мене не сте го сторили. И тия ще отидат във вечна мъка, а праведниците - в живот вечен. (Мат. 25:31-46)

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

СЛОВО ЗА СТРАШНИЯ СЪД

Ето светата Църква вика: „Съдът е при вратите! Огънят на геената вече се е разгорял в много души!“ А хората слушат това почти равнодушно, и почти никой не се трогва, за да предприеме макар и нещо за спасение на погиващата души. Ако и напълн човек види

пламъци на страшен пожар, няма ли да се събуди от ужас? Църквата живописва в ума на хората Страшния Съд и

пламъците на геената с всички черти, способни да пробудят от духовния сън, но хората не се трогват от никакви описания и безгрижно продължават да остават в духовен сън често до самия край на живота.

Защо човек така нехае за погиващата си душа? Очевидно, защото не вярва на всичко, което светата Църква чрез устата на Самия Христос и апостолите възвестява за Страшния Съд и геената. На човек му се струва, че някакви геенските ужаси ще го подминат: нали всички живеят така, както и той, и не са проникнати от особени страхове. Наистина, по нищо в това свое разсъждение човек не се отличава от глупавата овца от стадото, която върви след стадото, отива там, където и всички, и почувства ужас, когато сама види в очите приближаващата се гибел. На човек му се струва, че геенските ужаси някакси ще го подминат. Защо? Не се ли уповава той на само на безсмисления „късмет“, с който винаги и в житейските си дела иска да оправдае своето безгрижие, нехайство и леност? Безгрижието е плод на неверие във вечните мъки. Ако би била жива вярата във вечните мъки, ако човек би знаел, че мъките са неизбежни, как неизбежно ще изгори човекът, не отдръпващ се от близкия огън, то няма не би започнал да се предпазва? „Помни за твоя край, и вовеки не ще съгрешшиш“ /Прем. Сир. 7:39/ - за него биха се събдвали тези думи на Премъдрия.

Хората не вярват във вечните мъчения или вярват, но мислят, че всичко не ще бъде така страшно, както се говори в Евангелието. Защо?... Те повече помнят това, което ги занимава, което им е по-приятно. За Страшния Съд те забравят, защото паметта за него би могла да разруши радостта от земния живот, забравят, мислейки, че до съда е още далеко и неговото време е неопределено. Както хората не се тревожат за земетресение, което ще настъпи, както те мислят, не скоро и в неопределен срок, така не се безпокоят и за приближаването на Съда, неверието укрепва в състояние на такова безгрижие.

Колко е нужно и за нас неотслабващо да пазим паметта за последния Страшен Съд Христов и за мъките в геената огнена! Как нужно е, живеейки на земята, да плачем и да се радваме съвсем не за това, за което обикновено плачем и се радваме, да заменим безполезните печали на този век със скръб, полезна за душата в нейния вечен живот, пред съетните, мимолетни радости да предпочетем несвършващите радости в Христа! Как нужно е, въздишайки от

дълбините на сърцето, да се молим: „Молитвата си ще излезе пред Господа и Нему ще разкажа мъките си, понеже душата ми се преизпълни с нещастия, животът ми се до ада приближи” или с думите от песента на днешния празник: „Горко ми, мрачна душо! Дълго няма да отстъпваш от злото? Дълго ли ще живееш безгрижно? Защо не мислиш за страшния час на смъртта? Защо не трепериш от Страшния съд на Спасителя?” и още: „Размишлявам за страшния ден и плача за моите лукави деяния, какво да обещаю на безсмъртния Цар? В какво дръзновение аз, блудният да погледна към Съдията? Благоутробни Отче, Сине Единородне, Душе Светий, помниуй ме!” Амин.

Автор: Свещеномъченик Тадей /Успенский/, архиепископ Тверски

СВ. ЛЪВ ВЕЛИКИ, РИМСКИ ПАПА

Свети Лъв бил италианец. Той от ранни години се посветил на служение Богу. Възведен бил на папския престол в 440 г. след смъртта на папа Сикст III. Като добър пастир той се грижел за повереното му духовно стадо, давал му пример на благочестие и ревностно го защищавал от външни и вътрешни врагове.

Ужасно бедствие застрашавало в това време Италия: Атила, цар на хуните, наречен с прозвището

"вич Божий", около 452 г. нападнал Италия и отивал с войската си срещу Рим. Папа Лъв усърдно се помолил на Бога, изпросил застъпничеството на светните апостоли Петър и Павел, излязъл с римските сенатори да посрещне страшния цар и го помолил за пощада. Атила, като изслушал речта на светителя, обещал да пощади цялата Римска област. И действително, той се оттеглил, за крайно учудване на своите войници, непривикнали да виждат в него таква милосърдие. Те с удивление го попитали, защо послушал папата и тъй лесно се отказал от изгодите, които покоряването на Рим му обещавало.

Нима вие не видяхте онова, което аз видях? – запитал ги Атила. – Докато папата говореше с мене, двама светли мъже държаха над мене измъкнати мечове и ме застрашаваха със смърт, ако не послушам Божия архирей.

Във време на светителството на Лъв Велики в Рим и друго бедствие тежало над Църквата. Ереси непрекъснато смущавали християните. Осъдени на вселенските и поместните събори, те изникнали отново с някои изменения и спечелили много последователи.

Главна ерес била монофизитската, която била създадена от лъжеучителя Евтихий и проповядвала, че у Исуса Христа имало само едно естество – Божеско. На един поместен събор в 448 г. тази ерес била осъдена и Евтихий бил лишен от свещен сан.

Папа Лъв I също изложил учението за възпъщението на Сина Божия, като обявил за недействителни определенията на беззаконния събор, свикан в Ефес от съмишлениците на Евтихий. По настояване на папа Лъв бил свикан в 451 г. Четвърти вселенски събор, на който окончателно била осъдена Евтихиевата ерес. Папа Лъв вдъхнал почит и внушил милосърдие и у краля на вандалите Хензерих, който нападнал Рим. Свети Лъв Велики умрял в дълбока старост.

© Жития на светните. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).

Беседи

“И МЕ ПРИЗОВИ В СКРЪБЕН ДЕН...” (Пс. 49:15)

– Всеки от нас може да попадне в крайни обстоятелства, когато няма кого да попита или просто няма време за това...

– Крайните обстоятелства са особен момент. Да нанстина, те могат да се случат на всеки. Но и към всекиго са отправени Господните думи: и Ме призови в скръбен ден; аз ще те избавя, и ти ще Ме прославиш (Пс. 49:15).

– А ако ни смущават помислите на неверие и малодушие?

– Ако не вярваме, че Господ ни чува в екстремните обстоятелства, тогава напразна е вярата ни. На какво изобщо вярваме след като даже, когато се намираме на границата между живота и смъртта, се съмняваме: дали Бог ще ни чуе, дали ще ни даде вразумление или избавление?

Господ не иска смъртта на грешника и се грижи за вразумяването и спасението му. Затова нека никога не се съмнява, че ако обстоятелствата изискат това Бог изрича словото Си в сърцето на всеки човек, който в простота, вяра и смирение прибегва към Него. Обикновено душата чувства, когато е приета молитвата и. Ще престанем да се съмняваме в това, когато имаме собствен опит...

– Как по-конкретно да действаме в такива случаи?

– Най-често в тези случаи няма време да се казват "речи" или дълги молитви. В душата просто се ражда сърдечен вопъл и този вътрешен зов се издига от сърцето към Бога: "Господи, как да постъпя при тези обстоятелства или в това състояние"? Вразуми ме! Помогни ми!". Господ веднага дава отговор: блага мисъл или чувство в сърцето, и човек започва да действа.

– Можете ли да дадете някакъв пример за Божия помощ при екстремни обстоятелства?

Да, имах такъв случай. Веднъж бях тръгнал да търся ново, по-закътанно място за килия. Отначало вървах по пътека, но после завих и тръгнах направо към един планински хребет. Наложих се да се провирам през такива гъсталаци, че клоните влизаха не само в очите ми, но дори и в ноздрите... За щастие по пътя си се натъкнах на поток. Слязох и се спуснах надолу по него. Повървах малко и стигнах до един осемметров водопад.

Видях, че няма да мога да се спусна, тръгнах да го заобикалям. До началото на водопада оставаха два метра, но нямаше за какво да се хвана. Залових се за един камък, придърпах се, но не успях да се изкача. Протегнах се и стигнах още един камък, хванах се за него, но той се откърти и падна надолу, като едва не ме удари по ръката. "Ето, край! – мина ми през ума. – Смъртна опасност!" Още едно усилие, но безполезно....

Прилепих се с гърди към стената. Раницата ме теглеше назад, коленете бавно се плъзгаха надолу. Държах се, опрян на лявата ръка, като се захванал само с палеца си за неголямо, изпъкнало камъче. Изведнъж почувствах, че и то се размърда..."Край, свърши се!" Ако не умра при падането, със сигурност ще си счупя костите.

В този момент се замолих на Господа и Божията Майка: "Майко Божия, остави ме жив; нали още не съм се покаял". Чух в сърцето си отговор: "Само хвърли раницата". Хвърлих я. Като олекнах от багажа, притискайки се до камъните, бавно пропълях надолу по скалата и се вслушвах в шума на търкалящата се далече надолу раница. Заставах на молитва, благодарих на Господа и Невесната Царица за избавянето ми от зла участ и от смърт и се молих от осем до единадесет часа вечерта.

Автор: Монах Константин

Източник: „Беседи с един кавказки пустинник“

Отческо наследство

ЗАЩО, ЧЕДО?

Защо, чедо, Ме остави?

Защо се отвърна от Мене, Който те обвинявам?

Защо се присъедини към Моя враг?

Спомни си, че аз за тебе слязох от небето!

Спомни си, че аз за тебе се облякох в плът!

Спомни си, че аз за тебе се смирих!

Спомни си, че аз за тебе понесох злословие, оскърбления, поругание, безчестие, рани, заплюване, плесници, насмешки!

Спомни си, че аз за тебе бях причислен към престъпници!

Спомни си, че аз за тебе умрях с позорна смърт!

аз слязох от небето, за да изведа тебе на небето!

Обеднях, за да обогатя тебе!

Приех рани, за да излекувам тебе!

Умрях, за да оживотворя тебе!

Ти съгреши, а аз взех върху Себе Си твоя грях!

Ти си виновният, а аз приех наказанието!

Ти си длъжникът, а аз платих дълга!

Към това Ме подтикна Моят любов. аз не можех да търпя ти да страдаш в такава злочестина!

Тази ли Моя любов ти сега пренебрегваш?

Вместо Мене обвиняваш греха!

Вместо на Мене слугуваш на страстите си!

Но какво намери в Мене, което да те отблъсква?

Защо не искаш да дойдеш при Мене?

Блаженство ли искаш? Всяко блаженство е у Мене!

Благородство ли искаш? Кой е по-благороден от Сина на Бога и на света Дева Мария?

Издигане ли искаш? Кое е по-високо от Царя на небесата?

Богатство ли искаш? У Мене е всичкото богатство!

Премъдрост ли искаш? аз съм Божията Премъдрост!

Другарство ли искаш? Кой е по-любеобивен от Мене, Който душата Си положи за всички!

Помощ ли търсиш? Кой ще ти помогне освен Мене!

Лекар ли търсиш? Кой ще те излекува освен Мене!

Утеха в скръбта ли търсиш? Кой ще те утеши освен Мене?

Покой ли търсиш? В Мене ще намериш покой за душата си!

Мир ли търсиш? аз съм Мирът на душата!

Живот ли искаш? У Мене е изворът на живота!

Светлина ли търсиш? аз съм Светлината на света!

Истина ли търсиш? аз съм Истината!

Път ли търсиш? аз съм Пътят!

Водач към небето ли желаш? аз съм верният Водач!

Защо не искаш да дойдеш при Мене?

Не смееш да пристъпиш ли? Но към кого другинго достъпът е тъй лесен!

Или се опасяваш да просиш? Ала на кого от ония, които с вяра просят, аз съм отказал!

Грехове ли не те допускат? Но аз умрях за грешниците!

Или преголямото множество твои беззакония те смущават? Но Моето милосърдие е по-голямо!

Дойдете при Мене всички отрудени и обременени, и аз ще ви успокоя! (Мат. 11:28).

Автор: Св. Димитрий Ростовски

Духовни наставления

ПИСМА ДО ДУХОВНИТЕ ЧЕДА

Трябва да правим всичко според силите си. Отдаваме всички сили на телесното, а за душата остават само няколко сънни минути. Как може така? Трябва да помним думите на Спасителя: „Търсете първом Царството Божие...“ и пр. Това е заповед, както и „не ъвнивай“, „не блудствай“ и др. Това нарушаване на заповедта често вреди на душата повече, отколкото случайното падение. То незабележимо охлажда душата, държи я в безчувствие, а често я води и към духовна смърт; „остави мъртвите да погребват своите мъртвци“, мъртвите по душа, без духовно чувство, без пламенност в изпълнението на заповедите, нито горещи, нито студени, които Господ заплашва „да изблюва“ из устата Си. Трябва поне веднъж в денонощието да се поставяме на съд пред Господа, като че вече сме умрели и 40-ия ден стоим пред Господа и очакваме присъдата над нас. Заставайки мислено пред Господа в очакване на съда, да плачем и да умоляваме Божието милосърдие да ни помилава, да опрости нашия неизплатим дълг. Съветвам ви да приемете това за постоянно изпълнение до смъртта. Най-добре вечер, а може и във всяко време да се съсредоточим с цялата си душа и да умоляваме Господа да ни прости и да ни помилава, още по-добре е няколко пъти на ден. Това е заповед на Бога и на светите отци,

погрижете се поне малко за душата си. Всичко преминава, смъртта е зад гърба ни, а ние никак не мислим с какво ще застанем на съда и какво ще изрече за нас Праведния Съдия, знаещ и помнещ всяко наше движение – дори и най-тънкото – душата и тялото от раждането до смъртта. Какво ще отговорим? Затова светите отци са плакали тук и са умолявали Господа за прошка, за да не плачат на съда и във вечността. Ако те са имали нужда от плач, то ние, окаяните, защо смятаме себе си за добри и живеем така безгрижно, мислейки само за житейското...

Простете ми и се помолете за себе си и за мен.
Божие благословение и привет на всички.

*Из книгата: „Писма до духовните чедра“
Автор: Игумен Никон*

Детски свят

СИЛАТА НА КРОТОСТТА

Дълго и жестоко беше гонението на християните в Рим. Често изваждаха на арената верни следовници на Христос, за да ги разкъсат дивни зверове. Тълпи обезумели зрители гледаха как се лее кръв и се чуваха на готовността на мъчениците да отидат на смърт. Веднъж пуснаха разярен лъв да разкъса млад мъж. Той стоеше с ръце на гърди и с поглед, молитвено издигнат нагоре. Лицето му сияеше. Такава кротост никой не беше виждал дотогава. Казваше се Маркиан. Минаха години. В рода на този смел християнин се разказваше с гордост за неговия подвиг. Внучето му Маркиан, като слушаше разказа за дядо си, когато не познаваше, реши да стане като него добър християнин. Гонение нямаше и той с готовност отиваше да помага в храма. Там служеше Лев – архиепископът на града, който се отличаваха с невиджана кротост. Малкият Маркиан си мислеше, че дядо му е бил също като него кротък, и затова много се привърза. Но и старецът го обикна.

Дойде време за нови изпитания. От далечна Азия се надигаше едно диво племе, наричано хуни. Начело с жестокия вожд Атила, хуните нахлуха и в Европа. Където минеха, убиваха, грабежа и палежа. Разориха петстотин града. Носеше се слух, че Атила, стигнал до пълна самозабрава, казвал: „Където стъпи моят кон, трева не никне.“

Хуните навлизаваха Рим. Тревогата беше голяма. Тълпи народ напуснаха града и се криеа по планини и пещери. Малкият Маркиан не се делеше от архиепископа. Искаше да бъде смел като него и дядо си. От обезлюдения Рим старецът излезе облечен в богослужебни дрехи и с кръст в ръка. Застана във главната градска порта. До него стоеше Маркиан. Двамата се молеа горещо.

След няколко часа се зададе пращен облак. Идваха дивите орди, които не знаеха милост. Атила ги предвождаше, яздейки буйен кон, с копие в ръка и гордо вдигната глава. Приближиха. Архиепископ Лев остана спокоен, а Маркиан се държеше за дрехата му и почти трепереше.

– Кой си ти и кое е това дете? Как се осмелявате да стонте спокойни пред силния ми меч?

– Атила – кротко започна старецът, – ти победи целия свят. Опитай се сега, чедо, да поведиш себе си. Укроти гнева си и пощади града.

Изненадан, Атила се вгледа в него. Той беше свикнал да гледа лица, помръкнали от страх, а сега го гледаха две топли очи, изпълнени с бащинска любов и неизказана кротост.

– Ти ангел ли си? – попита той с по-мек тон.

– Аз съм християнин. Пощади града, Атила!

Атила пак се вгледа в лицето на стареца. Кротостта му наистина беше го превърнала в ангел. Нещо се промени в душата на коравия завоевател. Неволно и за първи път отпусна ръце. Помълча и добави:

– Твоите кротки думи ме обезоръжиха. Ти спаси Рим.

Обърна се, даде знак на ордата и хуните тръгнаха за първи път назад, победени не от хилядна войска, а от ангелската кротост на един християнин. Старецът се прекръсти и благодари за небесната закрила, а Маркиан прегърна архиепископа и заплака от радост.

*Автор: Монахиня Валентина Друмева
Източник: „Православно християнче“*

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

15 февруари † Неделя Месопустна (Месни заговезни).
Св. ап. Онисим. Преп. Евсевий Сирийски. Гл. 3, үтр. ев. 3, ап. 1 Кор. 8:8-9:2 (с. 317), лит. ев. Мт 25:31-46 (Тип. 418)

16 февруари Св. мчци Памфил и Порфирий. Св. Флавиан, архиеп. Цариградски

17 февруари Св. вмчк Теодор Тирон. Преп. Роман Търновски (Тодоровден)

18 февруари Св. Лъв, папа Римски. Св. Агапит Изповедник, еп. Синадски (Службата е великопостна) (Блажи се риба и млечни храни) (Тип. с. 419, заб.)

19 февруари Св. ап. Архип, Филимон и мчца и равноап. Апфия. Преп. Доситей. Преп. Равула

20 февруари Св. Лъв, еп. Катански. Св. Агатон, папа Римски. Св. свщмчк Садок, еп. Персийски и 128 мъченици с него. Прпмчк Силвестър (Службата е великопостна) (Блажи се риба и млечни храни) (Тип. с. 419, заб.)

21 февруари Преп. Тимотей. Св. Евстатий, архиеп. Антиохийски

*Свирийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Филиян Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“*

Може да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg